

μαυσωλείον τοῦ Πτά-σεψῆ, ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἔργων τοῦ Σαχοῦ-Ρά, βασιλέως τῆς 5^{ης} δυναστείας. Πρὸς Ν. ὑπάρχει μεγάλη αὐλή, περιλαμβάνουσα εἴκοσι κίονας, πρὸς Β. δ' αὐτῆς κεῖνται οἱ θάλαμοι. Ἐξ αὐτῶν δύο διατηροῦνται καλῶς, ἔχοντες καὶ τοὺς τοίχους πλήρεις κεχρωματισμένων γλυφῶν. Ἐν ἐνὶ τῶν θαλάμων ὑπάρχει τριπλῇ θύκη, εἰς ἣν προσπελάζει τις διερχόμενος τρεῖς βαθμίδας καὶ μικρὸν δάπεδον. Τέσσαρες τῶν τοιχογραφιῶν παριστᾶσι τὴν μεταφορὰν τῶν κολοσσιαίων ἐκ γρανίτου καὶ τιτανολίθου μορφῶν εἰς τὸν τάφον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ κ. Μόργαν ἀνεῦρε πράγματι τὰ λείψανα αὐτῶν. Ἄν μὴ ἀπατώμεθα, ἡ σικηνὴ αὕτη οὐδέποτε πρότερον παρετηρηθῆν ἐν μαυσωλείῳ τῆς πέμπτης δυναστείας. Ἐν ἑτέρῳ θαλάμῳ παρατηροῦνται δύο κίονες ζωτοῦ, παραπλήσιοι τῶν ὁποίων οὐδέποτε πρότερον εὑρέθησαν ἐν μνημείῳ τοῦ ἀρχαίου κράτους· νῦν δὲ δυνάμεθα νὰ κατιδῶμεν ὅτι οἱ κίονες, οὓς ἔσθην ὁ Ραμεσῆς καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ, ἀπετέλουν ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἀνωτέρω πενικρὰς ἀπομιμήσεις τῶν λαμπρῶν καλλιτεχνημάτων προγενεστέρας ἐποχῆς. Καὶ ἑτερόν τι ἐνδιαφέρον σημεῖον εἶναι ἄξιον ἰδιαζούσης μνείας· ἐπὶ τοίχῳ τοῦ μαυσωλείου τούτου ὑπάρχει δι' ἱερατικῶν χαρακτήρων τῆς ἐποχῆς Ραμεσῆ τοῦ Β' ἐπιγραφή, ἀναφέρουσα ὅτι δύο γραμματεῖς ἀφίκοντο ἐκεῖ ἵνα προσευχθῶσιν ἐν τῇ πυραμίδι τοῦ βασιλέως Σαχοῦ-Ρά καὶ τοῖς περίξ τάφοις. Ἦδη ἐν τῷ πινάκι τοῦ Δεψίου ἡ πυραμὶς, ἥτις ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ τάφος τοῦ βασιλέως τούτου, σημειοῦται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ XVIII, ἡ ἐπιγραφή δὲ αὕτη παρέχει ποῖαν τινὰ ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῆς ὑποθέσεως ταύτης, τῆς ἱερατικῆς ἐπιγραφῆς δεκνυούσης ὅτι ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν τὸ νεωστὶ ἀνακαλυφθὲν μαυσωλείον ὡς κείμενον ἐγγὺς τῆς τοποθεσίας τῆς πυραμίδος τοῦ Σαχοῦ-Ρά.

Οἱ Αἰγυπτιολόγοι μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἀκούσῳσιν ὅτι ὁ κ. Μόργαν παρεσκεύασε πινάκα τῆς ἐν Σακαρᾷ καὶ τῆς ἐν Ἀβουσίρ νεκροπόλεως, ἐν τῷ πινάκι δὲ τούτῳ σημειοῦνται αἱ τοποθεσίαι τριδχιλίων τάφων. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι νέος κόσμος θαυμάτων ἀναμένει τὴν ἐπίσκεψιν ἑκατοντάδων περιηγητῶν, παρασκευαζομένων ἡδὴ νὰ μεταβῶσιν εἰς Αἴγυπτον ἵν' ἀπολαύσῳσι τοῦ ὑγείου αὐτῆς κλίματος καὶ τῶν τέψεων, ἃς παρέχει διὰ τὸ πνεῦμα.

Γ. Κ. Λαζαρίδης.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Δάκρυα καὶ δρόσος.

III.

*Ἐμενον ἐκεῖ σιωπηλοί. Πέριξ αὐτῶν γλυκεῖα ἡρεμία ἔβασίλευεν, ἐν αὐτῇ δ' ἤκούοντο μόνον γέλωτες παιδίων προερχόμενοι ἐκ τῶν κλιμάκων, ἢ ἐκ τῆς δεξαμενῆς τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ συνήθους τούτου ἐξο-

χικοῦ συνεντευκτηρίου τῶν οἰκοδεσποινῶν τῆς πόλεως. Οἱ ὑψικόρυφοι τῶν δρυῶν κορμοὶ διέχεον σκιὰν καὶ δρόσον; διὰ δὲ τῶν ρωγμῶν τῆς αἰμασιᾶς, διεφαίνοντο, μακρὰν ἐν τῷ βῆθει τοῦ πεδίου, ἀναιρόμενα πού καὶ πού ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τὰ λευκὰ περιζώματα τῶν πωλητριῶν κοκκοβαλάνου, ἢ ἐρυθρὰ στρατιώτου ἀναξυρίδας. Αἱ θροοῦσαι τὰ φύλλα ἐσπέριαι πνοαὶ ἤγγελλον ἤδη τὴν πρὸς τὴν δύσιν κἀθοδὸν τοῦ ἄστρου τῆς αὐγῆς.

— Πηγαίνωμεν· εἶπεν ἡ κ. Δαήλ.

— Ναί, ναί, πηγαίνωμεν εἶπε μνημητικῶς ὁ Ἰωάννης. Ἐγερθέντες δ' ἐξῆλθον.

Αὐτοστιγμὴ φαιδρὸς περιπατητῶν ὅμιλος κατέκλυσε τὸν προνομιοῦχον περιβόλον. Δεκάς ὅλη ἀτόμων ἀποτελουμένη ἐκ κυρίων, νέων καὶ γηραιῶν, ἀπάντων τελείων τὴν περιβολὴν, καὶ κυρίων πάσης ἡλικίας, εἰσέδυσαν ὑπὸ τὰ σκιερὰ ἄλση τῆς Ἐρριέτης τῆς Ἀγγλίας. Τότε ἡ χήρα, ἥτις διερχομένη ἤρειδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἥσθάνθη αὐτὸν αἰφνιδίως σκιρτῶντα, ἐν ᾗ στιγμῇ ἐχαιρέτιζε τὸ λατρευτὸν πλάσμα, οὐ πρὸ μικροῦ ὑπέστη τοὺς ἀνηλεεῖς μνηκтуриσμούς.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ μήτηρ κατείδε τὸν πόνον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

— Εἶναι πολὺ ὥραία! ἐψέλλισεν ἀκουσίως ἑαυτῆς. Ἐὰν ὁ Ἰωάννης ἐστρέφετο, θὰ ἐδοκίμαζεν ἴσως ἀόριστόν τινα παραμυθίαν, ἀναγινώσκων ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς παρθένου αἴσθημα ὕπερ οὐδέποτε τέως διείδεν ἐπ' αὐτοῦ: ἦτοι τὸν σεβασμόν, τὸν θαυμασμόν ἔτι· θὰ ἤκουεν αὐτὴν λέγουσαν πρὸς τὴν ὥραϊαν αὐτῆς φίλην, τὴν Ἰωάννην Δερουά, τὰς ἀπλᾶς ταύτας λέξεις:

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁ κ. Δαήλ· ἡ κυρίσ. αὐτὴ εἶναι ἡ μήτηρ του.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης οὔτε εἶδεν οὔτε ἤκουσέ τι, ὁμιλῶν ἐν εἰλικρινεῖ μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

— Ἐ, μήτερ, τὴν εἶδες;

— Ναί, υἱέ μου, εἶναι . . . χαριεστάτη.

— Ἀ! μοὶ εἶπες «ὥραία» πρὸ μιᾶς στιγμῆς.

— Ἐκεῖνο μοὶ διέφυγε· νομίζω ὅτι ἡ ἔκφρασις «χαρίεσσα» ἀρκεῖ.

Ὁ νέος ἤρξατο γελῶν ἐγκαρδίως ἤδη.

— Πρόσεχε! σὺ θὰ διαψεύσθῃς.

Καὶ ἐπανερχόμενος, προσέθετο σοβαρῶς:

— Τί πρὸς ἐμέ, μεθ' ὅλα ταῦτα, γλυκεῖά μου μήτερ· τίς ἡ ἀνάγκη παρασιωπήσεων καὶ διαψεύσεων; ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ εἶναι ὡραιότατη, πλουσιωτάτη, καὶ προφανῶς λίαν πολυζήτητα. Ἐὰν ἔσχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ κατακυριευθῶ ὑπ' αὐτῆς, δὲν θὰ ἔχω, χάρις τῷ Θεῷ, τὴν ἀνανδρίαν νὰ τῇ γνωστοποιήσω τοῦτο. Δὲν ἐγεννήθημεν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, ὅτι δ' αὐτὴ πρὸ ὀλίγου ἔλεγεν, ἐγὼ εἶπον κατ' ἐμαυτὸν πρὸ πολλοῦ ἤδη. Ἀλλὰ μὴ νομίζῃς ὅτι ἐρυθριῶ ἢ παραπονέομαι· μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι ἡ εὐτυχία σοῦ καὶ τῆς Ἐλένης ἀρκοῦσι τῇ φιλοδοξίᾳ μου . . . μόνον . . .

*) Ἰδε ἀριθ. 2, σελ. 35—39.

Ἦδη ἔφθασαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν· ἡ δὲ διακοπείσα φράσις ἐτελειώθη ὅτε ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων τῆς ἀμάξης.

— Μόνον, τῶρα ὅτε εἶμαι ἀσθενής, τετραυματισμένος, θὰ ἐπαναλάβῃς τὴν παλαιάν, τὴν πρὸ δεκαετίας δρᾶσίν σου ἐκείνην· θὰ μὲ περιποιηθῇς, θὰ μὲ ἀγαπήσῃς δις περιπλέον, ναί;

VII.

Ὅτε ἡ λήξις τῶν διακοπῶν συνήνωσεν ἀπᾶσας τὰς ὥραιάς πελειάδας εἰς τὸν παρθενικὸν περιστερεῶνα τοῦ Περιθόλου τῶν Πριγκήπων, αὗται, ἔχουσαι πλεῖστα ὅσα νὰ εἴπωσι μεταξύ των, διήγαγον ἐπὶ μίαν ὅλην ἡμέραν φλυαροῦσα, πρὶν ἢ ἀρξῶνται τῆς ἐργασίας αὐτῶν.

Ἡ δεσποινὶς Ἰλδα Βαίγκλαιν ἐπανήρχετο ἐξ Ἀγγλίας ἔνθα εἶχε διέλθει μῆνα ὅλον πλησίον τῶν γονέων καὶ τῶν φίλων αὐτῆς. Οὕσα θυγάτηρ μέλους τινὸς τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, καὶ σοβαρὰ κόρη, ὠμίλει μετ' εὐχαριστήσεως περὶ πολιτικῶν, ἡ ἐπιστημονικῶν θεμάτων ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐπιστημοτήτων.

— Ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν ἦν μεγαλοπρεπὴς μορφή ἀπαστραπτούσης χροιοῦς, ἔχουσα βυθιεῖαν ξανθόπυρρον κόμην, λευμένην ὡς ἡ τοῦ ἵπποκόμου, ἀλλ' ἀναπληροῦσα τὴν χάριν, ἥτις ἐσπίνιζε πῶς παρ' αὐτῇ, διὰ δαψιλοῦς καὶ τελείου πλαστικοῦ κάλλους. Ἦτο Σκωτὶς καὶ Σκωτὶς ὀρεινὴ, ἀλλ' ὠμίλει τὴν Γαλλικὴν λίαν εὐχερῶς, καὶ οὐχὶ μὲν μετὰ προφορᾶς ἀκριβοῦς, ἀλλὰ μετὰ τόνου θελκτικοῦ ἀληθῶς. Οἱ γαλκνοὶ ὄφθαλμοὶ τῆς εἶχον γλυκὺ καὶ ἄνετον τὸ βλέμμα, τὰ δὲ ἐρυθρὰ αὐτῆς χεῖλη, διανοιγόμενα εὐρέως ἐν ἐλευθέρῳ γέλωτι, ἀπεκάλυπτον μαργαροστίλπνους ὀδόντας.

Ἐξήσκει, ἐπαξίως, ἐννοεῖται, σπουδαίαν ὑπερυχὴν ἐπὶ τῶν συντρόφων αὐτῆς, τόσον ἕνεκα τῆς ἀξιεράστου πρωτοτυπίας του χαρακτῆρος, ὅσον διὰ τῆς παρὰδόξου ἐπιβλητικότητος τοῦ κάλλους αὐτῆς. Ἀγαθὴ καὶ θελκτικὴ καθ' ὅλα ἡ Ἰλδα, ἐν μόνον εἶχεν ἐλάττωμα: τὴν ἐνθουσιώδη πρὸς τὰς συζητήσεις καὶ λογομαχίας ἀγάπην, τὴν ἀπορρέουσιν ἐκ τοῦ προτεσταντικοῦ αὐτῆς ζήλου. Πᾶν ὅτι ἔλεγεν ἢ ἔγραφεν ἔφερε τὴν καταφάνη ἐκείνην σφραγίδα τοῦ αὐστηροῦ ἄμα καὶ φανατικοῦ ὀρθολογισμοῦ, οὗ οὐδέποτε ὁ Ἀγγλος ἀφίσταται. Ἀνέφερε συχνάκις εὐαγγελικὰ ρητὰ μετ' εὐστοχίας ἐν ἧ οὐδαὶς παρεκτός τοῦ ὀγκώδους περιοδικοῦ τῆς ἐξισούτο αὐτῇ. Οὐχ ἦττον, παρ' ὅλα ταῦτα, ἦτον εὐθυμος, πλήρης βαθυνοίας καὶ ἐτοιμολογος. Ὅθεν εὐκόλως κατῴρθωσε νὰ συνδέσῃ οἰκειότητά τινα μετὰ τοῦ Ἰωάννου.

— Ἀ, μίος Ἰλδα! τῇ εἶπέ ποτε οὗτος ἀστείχόμενος, φοβοῦμαι μὴ σᾶς συναντήσω ποτὲ φέρουσιν τὴν στολὴν τῆς Εὐαγγελικῆς Στρατιᾶς.

Ἐκείνη δ' ἀπάντησεν ἀνυποκρίτως:

— Ποιῶμεν δι᾿ ἄκρισιν, κύριε, ποιῶμεν δι᾿ ἄκρισιν· εἶμαι διαμαρτυρομένη, ἀλλ' οὐχὶ καθαρίστρια.

Ἐκτοτε ἀνέλαβε νὰ κατηχήσῃ αὐτόν, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἕως μορφή τις τοῦ ἔρωτος παρὰ ταῖς ὥραιαις ψυχαῖς.

Ἡ Ἰλδα ἦν ἡ χαρὰ τοῦ οἰκοτροφείου τῆς κ. Καλ-λάρ. Συχνάκις ἡ διευθύντρια ἔλεγε περὶ αὐτῆς στενάζουσα.

— Τί δυστύχημα, νὰ μὴ ἦναι καθολικὴ! ἄ, ἐάν αἱ προσφιλεῖς μικραὶ Γαλλίδες μας τῇ ὁμοιάζον ὀλίγον!...

Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ταύτην, τῆς Ἰλδας καταφθᾶσῃς πρὸ μικροῦ, ἡ ἀδολεσχία ταχέως ἀνῆλθεν εἰς τὸν ὕψιστον τόνον τῆς διαπασῶν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Μάρφάρ, ἐν ἀγνοίᾳ ἐαυτῆς οὕτως εἰπεῖν, εἶχε συλλάβει ζωηράν πρὸς τὴν Σκωτίδα συμπάθειαν. Οὐχ ἦττον αὐτὴ οὐδόλως ἐδίσταζε νὰ ἐπιρρίπτῃ ἔστιν ὅτε πικρὰς καὶ τραχείας ἀληθείας κατὰ τοῦ προσώπου τῶν συντρόφων αὐτῆς. Καὶ αὐτῆς δὲ τῆς Ἑλένης οὐδόλως ἐφείδετο.

Τῇ πρωτῇ ταύτῃ, ἐν ᾧ συνδιελέγοντο καθήμεναι ὑπὸ τινα ζυγίαν, ἡ Ἰλδα, ἀποστρεφόμενη, ἠρώτησε τὴν Εὐελίαν ἀνευ προσομοίου τινός.

— Ἐ, Λιλιανή, — οὕτω συνείθιζε ν' ἀποκαλῇ αὐτήν. — ἐπανῆλθες ἄρ' ἔγε εὐνοϊκῶς διατεθειμένη πρὸς τὰς σπουδὰς;

— Διατί μ' ἐρωτᾷς περὶ τούτου; ὑπέλαβεν ἡ Λίνα μετὰ τινος ἐκπλήξεως.

— Διότι μέχρι τοῦδε δὲν ἐφάνης ἀρεσκομένη πολὺ εἰς αὐτάς.

— ὦ! δὲν εἶμαι ὡς σύ, ἀγαπητὴ Ἰλδα· εἶμαι κόρη ἐπιπόλαιος, καὶ οὐδόλως συνετὴ· ἀλλ' εἶμαι φιλαλήθης ἐπίσης: Δὲν τὴν ἀγαπῶ τὴν σπουδὴν.

— Σὲ πιστεύω· ἀφ' οὗ εἶσαι Γαλλίς!...

— Ἐξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι εἶμαι Γαλλίς.

— Καὶ βέβαια θὰ εἶσαι ὅπως ὅλαι: μία καλοεν-δεδυμένη πλαγγὼν.

Ἡ λέξις πλαγγὼν ἐπλήγωσε καίριως τὴν Λίαν. Ἀλλ' ἡ Ἰλδα ἐξηκολούθησεν, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἡ λέξις ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Ὁ καθρέπτης σου δὲν μὲ διαψεύδει, Λιλιανή· εἶσαι ὥραία ὡς πλαγγὼν κηρίνη, ἀγάπη μου· ἔχεις κόμην οἶοναί ἐκ μετὰξῆς· τὸ βελούδον καὶ αἱ διφθέραι σοὶ ἀρμόζουν θαυμασίως· ἰδοὺ πᾶν ὅτι ζητοῦσιν οἱ Γάλλοι σύζυγοι.

Ἡ Λίνα ἐνόμισεν ὅτι θὰ νύξῃ αὐτὴν πολὺ, ἀντιρρίπτουσα αὐτῇ τὴν φράσιν:

— Σύζυγοι ὡς ὁ κ. Δαήλ, ναί, Ἰλδα;

Ἀλλ' ἐκείνη ἀνέκραξεν.

— ὦ, ἀγαπητὴ μοι, δὲν εἶπες τίποτε! οἱ σύζυγοι τοῦ εἵδους τοῦ κ. Δαήλ δὲν ἔγειναν διὰ Γαλλίδας ὡς σύ· δὲν γνωρίζω ἐάν ὑπάρχῃ εἶδος Γαλλίδων γυναικῶν διάφοροι τοῦ ἰδικοῦ σου· ἀλλ' ὅτι γνωρίζω καλῶς εἶναι ὅτι, σὺ θὰ ἔχῃς σύζυγον ἕνα μικρόνουν, ἕνα ἀμαθῆ, ἕνα βλάκην διὰ νὰ ἐκφρασθῇ τελείως, ὁ ὅποιος θὰ σὲ κατασιχύνῃ διὰ τῆς βλακειᾶς του, ἐάν σὺ δὲν κατασιχύνῃς ἐκείνον διὰ τῆς ἰδικῆς σου· θ' ἀ-

ποτελέσσητε δὲ τὸ μᾶλλον ἀξιεράστον ζεῦγος, ὅπερ ἐφάνη ποτὲ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ὡς πρὸς τὸν κ. Δαήλ, ἔσο ἡσυχος, δὲν θὰ χάσῃ ποτὲ τὸν καιρὸν τοῦ πλησίον κόρης στερουμένης καρδίας καὶ πνεύματος.

Ἡ Αἰνα ἐπνίγετο· ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπήντησε.

— Καὶ πιστεύεις λοιπὸν ὅτι αἱ κόραι αἱ ὁποῖαι ἔχουν πνεῦμα καὶ καρδίαν θὰ τρέξουν κατόπιν τοῦ κ. Δαήλ! ἀλλὰ σύ, ἀγαπητή μου, ἡ ὁποία ἔχεις καὶ τὰ δύο, διὰ τί δὲν ἐκφράξεις εἰς τὸν κ. Δαήλ ὅλας τὰς εὐνοϊκὰς περὶ αὐτοῦ σκέψεις σου;

Ἡ Ἰλδα οὐδὲν ἀπεκρίνατο· εὐτυχῶς δι' αὐτὴν ἡ σκιὰ τῆς ζυγίας ἀπέκρυψε πρὸς τὰ ὄμματα τῶν νεανίδων τὸ ζωηρὸν ἐρύθημα ὅπερ κατεπορφύρωσε τὴν ὄψιν αὐτῆς.

Οὐδεὶς λόγος ἐγένετο πλέον περὶ τοῦ Ἰωάννου τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ἀλλ' ἐν τῷ μαθήματι τῆς ἐπιούσης ἡ Αἰνα τὸ πρῶτον ἤδη ἠσθάνθη ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐπαδαφίλευσε φιλοφρονήσεις τινάς, ἐπὶ τῇ συναντήσει ἄλλήλων ἐν τῇ σχολῇ, πρὸς τὸ νεκρὸν αὐτοῦ ἀκροατήριον, διὰ φράσεων ἐν αἷς ἐπεδείκνυε λεπτὴν ἀφοσίωσιν καὶ προσήνειαν, ἀπῆλλαγμένην πάσης προκαταλήψεως, μηδὲως ἐν τούτοις ἀριστάμενος τῆς ἐπιφυλάξεως αὐτοῦ.

— Ἐλπίζω, δεσποινίδες, ὅτι θὰ ἐξακήσωσιν ἤδη εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν σπουδῶν ὑμῶν αἱ γλυκαὶ ἐντυπώσεις τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας καὶ τῆς φιλίας, ἃς ἀποκομίζετε ἐλπίζω ὅτι θὰ προσπαθήσητε, ὅπως, διὰ τῆς ἐν τῇ σχολῇ ἐργασίας ὑμῶν προσενηύσητε ἀληθῆ χαρὰν εἰς τοὺς προσφιλεῖς γονεῖς, καὶ ὑπερηφανίαν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς φίλους τοὺς ὁποίους ἐγκατελίπετε· διότι, βλέπετε, αὗται, εἶναι αἱ μόνα ἀληθεῖς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ χαραὶ, αἵτινες ἀποζημιοῦσιν ἡμᾶς, τρόπον τινά, διὰ τὰς παντοίας λύπας, τὰς διαφόρους θλίψεις, τὰς ποικίλας βασάνους τῶν ὁποίων τὴν ἀνοχήν, τὴν διηνεκὴ καὶ ἀναπόφευκτον, ἐπιβιβάζει ἡμῖν ἡ ζωὴ· οὐδὲν αἶσθημα εἶναι τόσῳ γλυκύ, τόσῳ τρυφερὸν, ὅσῳ οἱ πρὸς τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα ἀγάπη, κ' ἐκεῖνος δὲ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ζωσαν ἀγάπην, ἔθικε φράγμα ὁ θάνατος, ἀφαιρέσας τὰ προσφιλέα ὄντα, νομίζει ὅτι αἱ ἀπομείνασαι αὐτῷ προσφιλεῖς ὑπάρξεις πρέπει ἐξάπαντος νὰ κληρονομήσωσιν ἐκ τῆς στοργῆς, ἧτις ἀπεδίδοτο πρὸς τοὺς ἐκλείψαντας. Ὡς πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ μέλλοντος, τὴν ἐρεῖδομένην ἐπὶ ἄλλων ἀγνώστων τέως ἀφαιώσεων, ὤμεν βέβαιοι ὅτι καὶ αἱ ἀγιώταται ἐξ αὐτῶν δὲν ὑπερβάλλουσι ποτε τὰς πρώτας ταύτας τοῦ βίου χαράς, ἀλλὰ προστίθενται μόνον εἰς αὐτὰς, ὡς νέα τῆς Προνοίας εὐεργετήματα. Λυπεῖσθε ἴσως ἤδη διὰ τὴν λήξιν τῶν διακοπῶν μὴπραπονεῖσθε ὅμως διὰ τό, βραχὺ ἄλλως τε, χρονικὸν διάστημα, ὅπερ μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς παρούσης λήξεως καὶ τῆς μελλούσης ἐπινόδου αὐτῶν· ὁ πρόσκαιρος ἀποχωρισμὸς καθίστησι τὴν ἀνάμνησιν γλυκυτέραν, ζωηροτέραν τὴν δεσπόζουσαν τῆς φαντασίας εἰκόνα, καὶ παιδροτέραν τὴν ἐπινόδον.

Βεβαίως οὐδὲν ὑπῆρχε τὸ μὴ ἀπολύτως ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν ἐν τοῖς λόγοις τούτοις, οἵτινες, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν εἰμὴ ἡ πεζοτάτη ἐκφρασις τῶν διαγραφόμενων αἰσθημάτων, αἰσθημάτων, ὧν αὐτὴ αὐτὴ ἡ πεζὴ ἀπλότης εἶναι ὁ συγκινητικώτατος χαρακτήρ. Ἀλλ' ἡ Αἰνα ἐνόμιζεν ὅτι πρῶτον ἤδη φορὰν ἀκούει τοῦ νεκροῦ διδασκάλου· ἐνόμιζεν ὅτι οὗτος ἀπέκτισεν αἰφνιδίως ἀσυνήθη φωνή, ἧς ἐκάστη δόνησις ἀπηχεῖτο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐκάστη λέξις, ἣν προῦφερεν, οἶονεῖ μουσικὴ φωνή φράσις ἐνεῖχε παράδοξον ἄμα καὶ θηξικάρδιον θέλητρον.

Ἐκλινε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ διὰ μέσου τῶν ρωγμῶν ἃς διήνοιγον οἱ κεχωρισμένοι ἀλλήλων δάκτυλοι αὐτῶν, ἐξήταξε σιγῶσα τὴν ἰδέαν τοῦ Ἰωάννου μορφῇ.

Ἀλλ' ὁ νεκρὸς ἀνὴρ δὲν παρετήρησε τοῦτο· προῦβαλεν ἐρωτήσεις τινὰς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, παρέσχε τὰς ἀπαιτουμένας ἐρμηνείας καὶ ἐχάραξε τὰς συνήθεις σημειώσεις, χωρὶς οὐδ' ἅπαξ νὰ προσηλωθῶσιν ἐπὶ τῆς Αἰνας τὰ ταχέα βλέματα αὐτοῦ. Αὕτη ἐφαίνετο ὡς μὴ ὑπάρχουσα πρὸ αὐτοῦ.

Αἰσθηματὶ μετέχον ὀργῆς καὶ λύπης ταῦτοχρόνως συνεσωρεύθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος. Ἀλλ' ὅτε, λήξαντος τοῦ μαθήματος, ὁ Ἰωάννης ἠγέρθη, ἐν ἡ στιγμῇ ἀπεχαιρέτα ὡς συνήθως τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ, τῇ ἐπέρριψεν οἶονεῖ τυχαίαν βλέμματος ριπὴν.

Τότε ἡ Ἐβελίνα ἠσθάνθη τὴν ἀκτίνα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων διεισδύουσαν ἐντὸς αὐτῆς· ἐφαντάσθη ὅτι ὁ νεανίας ἀναγινώσκει ἐν αὐτῇ, ὅτι ἐπιτιμᾷ αὐτὴν σιγῇ διὰ τοὺς σκληροὺς ἐκείνους ἐν Βερσαλίαις ἀστεῖσμούς. Καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος ἐδράμειν ταχέως εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς, ἵνα δώσῃ ἐλευθέραν ἐκροὴν εἰς τὰ δάκρυα, ἀπερ ἐπλήρουν τὴν καρδίαν τῆς.

VIII.

Μετά τινα χρόνον ἡ μῖς Ἰλδα Βαίικλαιν ἀνεκλήθη εἰς Ἀγγλίαν ὑπὸ τῶν γονέων τῆς, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ νυμφεύσωσιν αὐτήν.

Τὴν περίπτωσιν ταύτην εὐκολον ἦν νὰ προείδωσιν, ἢ μᾶλλον εἶχον ἤδη προείδει αἱ φίλαι συμμαθήτριαι τῆς νεάνιδος. Ἐν τούτοις ἡ νεαρὰ Σκωτίς, παρετήρησεν ἐλευθέρως καὶ ἀποφασιστικῶς πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ τυφλῶς καὶ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῶν ὑποψηφίων μνηστήρων αὐτῆς.

Ἡ ἀπαίτησις ἐλευθερίας ἐν τῇ ἐκλογῇ ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τῇ οἰκογενεῇ Βαίικλαιν καθ' ὅτι ἐπειδὴ εὐρίσκοντο ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ, καὶ ἡ Ἰλδα ἐτελείου τὸ σχολικὸν αὐτῆς ἔτος κατὰ Ἰούλιον, δὲν ἐξήτει ἢ μηνιαίαν μόνον ἀναβολήν.

Ἐσπέραν τινὰ ὅτε ὁ Ἰωάννης ἐπανῆλθεν οἶκοι ἐκ Παρισίων, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἡμερησίας ἐργασίας αὐτοῦ ἐν τῇ ἐφημερίδι· «ἡ παλαιὰ Γαλλία», ἡ μήτηρ περλαβοῦσα αὐτὸν κατ' ἰδίαν τῷ ἐσήμεν τὸν

δάκτυλον φέρουσα ἐπὶ τὰ χεῖλη. ὅτι μέλλει νὰ ὁμιλήσῃ αὐτῷ περὶ ζητημάτων σοβαρῶν.

— Τί τρέχει λοιπόν, μήτερ; εἶπεν ὁ Ἰωάννης μειδιδῶν.

— Μὴ εἰρωνεύεσαι· πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντός σου.

— Περὶ τοῦ μέλλοντός μου; Τί σημαίνει αὐτό;

Ἡ μήτηρ προτέλαθεν ὕψος σπουδαιότατον.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶσαι εἰς ἡλικίαν γάμου.

— Οὕτω νομίζεις; εἶπεν ἐκεῖνος εὐτραπελιζόμενος.

— Σοὶ εἶπα νὰ μὴ εἰρωνεύεσαι· πρότασις συνοικεσίου προβάλλεται, συνοικεσίου λαμπροῦ, ἐπαφελοῦς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, ὅπερ εἰς ἐμέ δὲν ἀρέσκει, ἀλλ' εἰς σὲ δύναται ἴσως νὰ φανῇ ἀρεστόν.

— Ἐ, ἂν οὐ δὲν ἀρέσκει εἰς σὲ δὲν ὑπάρχει πολλὴ πιθανότης ὅτι θὰ γείνη ἀρεστόν εἰς ἐμέ.

— Ἀδιάφορον! ὁρῶ νὰ σοὶ εἶπω τὰ πάντα· ἡ νέα εἶναι θυγάτηρ μονογενῆς πατρὸς ἐκατομμυριοῦχο, εὐμορφοτάτη, εὐφυστάτη, ἀριστα ἀνατετραμμένη, προσέτι δέ...

— Προσέτι δέ!... ὑπάρχει τίποτε περισσότερον;

— Ναί! ἰδοὺ τί ὑπάρχει: σὲ ἀγαπᾷ!

Ἦδη ὁ Ἰωάννης ἀνεκέγχασε ζωηρῶς.

— Ἀ, εἶπεν· τώρα ἡττήθην· ν' ἀγαπᾷ καὶ τις ὑπὸ τοιοῦτους ὁρους, εἶναι περίπτωσις ἥκιστα κοινή· καὶ δὲν συνήνεσες λοιπόν πρεσβυῆς;

— Σοὶ εἶπον ὅτι τὸ συνοικεσίον δὲν μοι ἤρεσεν διόλου.

— Ἀλήθειαν· καὶ χωρὶς νὰ φανῶ ἀδίκριτος, δύναμαι νὰ μάθω τὸ ὄνομα τῆς κλοκῆχάθου ταύτης ὑπάρξεως, ἥτις με λατρεῖ διχῶς τὴν ἀδείαν μου;

— Τὴν γνωρίζεις... ἀπὸ πολλοῦ.

— Τὴν γνωρίζω;

Ὁ Ἰωάννης ὥχρησεν αἰφνιδίως. Ἀλλ' ἡ κυρία Δαήλ ἤρπασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἑκείνη, — μὴ φρούδας ἐλπίδας, ταλαίπωρον τέκνον μου!

— Ἀ, ἐφώνησεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἀλλὰ μετὰ τόνου ἐντελοῦς ἀδιαφορίας.

— Δὲν θέλω νὰ σ' ἀρῶσω ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς ἀβεβαιότητος· πρόκειται περὶ νεάνιδος τὴν ὁποίαν γνωρίζεις κἀλλίον ἢ ἐγώ, διότι εἶναι μίξ τῶν μαθητριῶν σου· σοὶ εἶπον ὅτι ὑπάρχει, κατ' ἐμέ, ἐν πρόσκομμά: εἶναι διαμαρτυρημένη, πρεσβυτεριανή.

Ὁ Ἰωάννης διέκοψεν αὐτήν.

— Μὴ βαίνωμεν πορρωτέρω, μήτερ· εἶναι ἡ μίς Βαίκελαιν.

— Ναί, υἱέ μου· τί σκέπτεσαι περὶ τούτου;

— Σκέπτομαι ὥς καὶ σὺ, ὅτι ὅτ' ὅλας τὰς ἐσώσεις τὸ συνοικεσίον τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

Καὶ πλησιάζων πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, μετὰ μυρίων θωπειῶν τῇ εἶπεν:

— Ἐν τούτοις ἐὰν νομίζῃς... ἐὰν πιστεύῃς... ἐὰν σοὶ φαίνεται πιθανόν ὅτι... χάριν τῆς εὐτυχίας σου, χάριν τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλένης...

Ἦδη ἐκείνη διέκοψεν αὐτόν.

— Εἴμεθα καθολικοί, φίλε μου, εἴμεθα Γάλλοι· εἴμεθα καὶ πλειότερον· εἴμεθα Βρεταννοί, ἐπὶ τέλους, εἴμεθα πτωχοί· ἡ ἀπάντησις εἶναι εὐνόητος.

— Εὐχαριστῶ!... ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης· θὰ ὑπάρχουν, ἐὰν τὸ ἀπῆλθες, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἀπέθνησκον μετ' οὐ πολὺ.

— Τότε ἡ γενναία γυνὴ διηγήθη αὐτῷ ὅτι αὐθιμὲρόν ἐδέξατο ἐπίσκεψιν παρὰ τῆς κ. Κολλάρ, μόνον σκοπὸν ἔχουσαν τὴν πρότασιν ταύτην. Ἡ διδασκάλισσα κατεῖχε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς Ἰλδας καὶ ἐπιστολὰς σχετικὰς ἐκ μέρους τῆς κ. Βαίκελαιν, ὑποσημασμένας ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐν αἷς ἀμφοτεροὶ οὗτοι ἐξέφραζον τὴν πρόθεσιν ὑποχωρήσεως πρὸς πᾶσαν ἐπιθυμίαν τῆς θυγατρὸς αὐτῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν· ἡ περίστασις ἦν ἀκροσφαλής.

— Δυστυχὴς κόρη! ἀνέκραξεν. Ἄν ἦναι ἀληθὲς ὅτι τῇ ἐνέπνευσα ἀγάπην, θὰ τῇ προξενήσω μέγα κακόν· Ἐν τούτοις, μάρτυς μου ὁ Θεός, οὐδὲν ἐπραξα ἵνα ἐπισύρω τὴν ἀγάπην ταύτην, οὐδέποτε ἐπέδειξα πρὸς αὐτὴν ἄλλο τι, ἢ ἀνιδιοτελεῖ ὅλως συμπάθειαν. Τί νὰ πράξωμεν τώρα.

Ὅντως σπουδαία ἦτον ἡ περιπλοκή.

Πῶς νὰ εἶπῃ τις πρὸς τὴν παρθένον ὅτι οὔτε ἡ δρασερὰ νεότης, οὔτε ἡ καλλονή, οὔτε ἡ εὐφυΐα, ἀλλ' οὔτε τὰ πλούτη αὐτῆς παρίσταντο ὡς ζηλιώτης κλήρος πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ νεανίου τούτου, ὃν κατ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἡ εὐκαιρία τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐτυχίας δὲν ἤρχετο νὰ ζητήσῃ τὸ δεύτερον κρούουσα τὴν θύραν τῆς λιτῆς κατωικίας αὐτοῦ;

Ἀλλ' ἡ κ. Δαήλ εὗρε μέσον ἀρκεύοντως εὐφυές.

Προσεγῶς ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ ἐμελλε νὰ δοθῇ ἐορτὴ οἰκογενειακῆς ὅλως μορφῆς.

Τὸ πρῶτον ἤδη παραβαίνουσα τὰς αὐστηράς τοῦ καταστήματος αὐτῆς διατάξεις ἡ κ. Κολλάρ, ἀπεφασισεν ἵνα, μετὰ τῶν γονέων τῶν μαθητριῶν, ἐν τῇ ἀφελείᾳ καὶ σεμνῇ ταύτῃ ἐσπερίδι, παρευρεθῶσι καὶ οἱ οἰκότροφοι ὡς καὶ ἐξωτερικοὶ καθηγηταί.

Ὁ Ἰωάννης ἐγίνωσκεν ἐκ προτέρων ὁποία πρότασις θὰ προβάλλετο αὐτῷ, — τοῦτο δ' ἐνώπιον τῆς ἐνδιαφερομένης — καὶ ὁποῖαν ἐμελλε νὰ δώσῃ ἀπάντησιν. Ἐπομένως, καίπερ λίαν συγκινοῦμενος ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει τῆς μελλούσης ἀποφασιστικῆς στιγμῆς, πρεσχευέσθη δι' αὐτήν, καὶ κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, προσῆλθεν εἰς τὸ οἶκον τῆς κ. Κολλάρ.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

Ὁ ἐπιθευτής

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ